

Историјске провинције, Далмација и Славонија, које су вековима трпеле утицаје Аустријанаца, Мађара, Венеције и Турске, ни у најлуђем сну нису могле сањати да ће након Титовог устоличења у Београду, постати некакве регије или аутономне области.

Да не помињем Барању, која је по одлуци новосадске Велике народне скупштине из новембра 1918 године била заједно третирана као Банат и Бачка, а Срем је нешто касније донео посебну одлуку о присаједињењу Србији.

Дакле, Сплит је морао у Загреб, а Осиек и Вараждин – о да, поново у Загреб, иако са Загребом, чак ни у административном смислу, нису имали ни правних ни политичких додира, све до сулудог експеримента регента А. Карађорђевића – ујединитеља Југословена и разјединитеља Срба. Но за покојног краља и његов јужнословенски урадак увек има списатељског места и времена, а и „покус“ се лоше показао па га нема потребе много кудити.

Покушавам да замислим ситуацију у којој неки хрватски локални политичар добија медијски простор у дневнику РТС-а у 19,30, и кука пред аудиторијумом Р. Србије на неправду коју званични Загреб наводно наноси његовој жупанији. Кажем, покушавам да замислим, и радујем се таквој замисли, али мисао ми бежи у реалност да је тако што немогуће.

И као што ником, ником и ником из Хрватске – никад, никад и никад неће пасти на памет

Пише: Мироје Јовановић
среда, 01 август 2012 14:24

да пред нама рони сузе аутономашке због „угрожене“ аутономије нпр. Дубровника (кад би тако нешто постојало у политичкој и уставној пракси Хрватске), тако у Србији свакомало неком падне на памет да пред јавним сервисом суседне „Лијепе туђе“ придикује и омаловажава уставни систем и поредак Србије.

Након што је Уставни суд Србије утврдио неуставност великог броја одредби Закона о преносу надлежности, „интернационализација“ питања положаја АП Војводине у уставном систему Србије је, за сада, спала на кукњаву пред загребачким новинарима.

У Новом Саду постоји нешто што се зове „Војвођански клуб“ чији су чланови махом потомци људи који су се пре 20, 50 или 100 година изјашњавали као Срби. Тај клуб има председника, извесног Суботић Ђорђа, који је својих 5 минута славе на ХРТ-у добио 17.07.2012. године [\[1\]](#).

Интервју који је обављен путем конференцијске везе (директно укључење у Дневник 3 ХРТ) ишао је опуштено, а потом је на питање новинарке: „Како грађани Новог Сада гледају на чињеницу да њихов град није главни град него административно средиште покрајине?“, одговорио у име мојих суграђана (... и суграђанки.. да будем коректан), и из топа лелекнуо: „Новосађани су огорчени...“.

Сад морам да из себе избацам ону реакцију дечака Нелсона из цртане серије Симпсонови, који је сваки пут кад би се некоме смејао викао гласно и иритантно „ХА, ХА [\[2\]](#)“ и констатујем да је уважени гост ХРТ-а нешто помешао и погрешно.

Не знам одакле му податак о огорчености која је узрочно-последично везана за активности Уставног суда у вези са горе наведеним законом, јер оно због чега су лица Новосађана намрштена нису политичко-војвођански национални идеализам и занос већ крајња беда, у коју су их утерали управо доносиоци срамног и граматички неисправног Статута АПВ.

Огорченост грађана у Новом Саду јесте последица кумовско-уградитељског располагања средствима из Фонда за капитална улагања АПВ, и сличних појава, које у озбиљним државама за последицу имају кривични прогон и временске казне затвора.

Огорченост радника у Новом Саду је узрокована непостојањем (дакле, не малим бројем већ одсуством) производних предузећа која запошљава више од 100-200 људи. Посебно напомињем да је број привредних субјеката који имају 100 запослених, а која су отворена у периоду кад ЕУ није имала алтернативу, јесте 0, што би Амери рекли „Zero“.

Огорченост привредника у Новом Саду је последично везана за катастрофалну примену пореских закона од стране доскорашњег шефа Регионалног центра Пореске управе који је недавно од Пајтића награђен постављењем за покрајинског секретара за финансије, ваљда због добрих резултата у области смањења броја привредника у новосадској регији.

Огорченост студената у Новом Саду је због недоступности високог образовања. Онај ко има кеша, упише који приватни факс (част изузецима) одради 4 године и постане менаџер менаџмента. Пара касније заврти и код запослења у неком ЈКП, и тако млад и необразован јуноша постаје део елите. Ко нема кеш а воли да учи, а не упадне на буџет, може да се запосли у трафици за 12.000 динара (наравно без плаћених доприноса и годишњег одмора) и да се средином сваког месеца штека ког деда и баба пензионера за још који динар.

Ово је само пар примера огорчености, само ради доказивања да реакција мојих суграђана у односу на аутономашке марифетлуке српких унука, не само да не постоји, већ су Новосађани врло свесни да су носиоци идеја војвођанског сепаратизма врло криви и одговорни за „огорчености“ које сам горе навео.

Сад ту има и други проблем.

Кад год неко покуша да полемисе са било којом струјом аутономашких сународника, они одмах узвраћају етикетама (најрадије се користе фашизмом као компарацијом за критичаре), али ја добро знам да 90% људи који критички посматрају активности аутономаша, имају врхунски антифашистички педигре у породици (укључив и моју маленкост). Стога немам потребу да свој антифашизам доказујем онима чији су се дедови скривали по сремским винским подрумима од 1941 до 1945 године, па су уместо од усташког куршума преминули од цирозе јетре.

Има такође и трећи проблем. У последње време срећем изванредан број људи који су се у Нови Сад доселили пре рата 90-их година, односно овде дошли да студирају, па ту и остали. Тако сам у пар наврата чуо такве аутономашке тираде („Мора се знати шта је чије“ „Војводина има аутономију одувјек...“ и томе слично, са све тешком ијекавицом, да ме је просто било срамота што људи (да кажем моји земљаци по пореклу) који још увек не знају све делове Новог Сада, имају наводно изграђено мишљење о аутономији.

Суштински, то су особе које су разним коруптивним варијантама повезане са врхом ДС-а и ЛСВ-а, па перу своју савест (укаљану пљачкањем покрајине за коју би из изговора можда избацили и ијекавицу) паролама страначких шефова и капоа.

Да се разумемо. Ја сам дете ијекавице (мајка, отац, сва родбина, жена...) и драго ми је што моја мајка ни после 36 година живота на југу Бачке није престала да говори ону благу и ненеметљиву крајишку ијекавицу. Али кад ми кркан који је јуче сишао из најгоре селендре просипа аутономашке форе, зарад мало кешића (што би рекли „Лало из Војводине“) или кад се мој суграђанин са тужним изразом лица појави на ХРТ-у и кука без икакве потребе, тада схватим да је ђаво однео шалу, и да се полако ствара фронт.

Прави идеолошко-интересно-криминални фронт. Мало аутономаштва, зрно београдског неразумевања, пар капи тајкунског интереса и на крају мало комшијског петљања („Двије жлице „Вегете“) и ето ти проблема.

Кад се у северној Србији споразумеју криминално-политичка олигархија и екстремна сепаратистичка идеологија, бојим се да ће и овај текст можда бити предмет неког пажљивог разматрања од стране нових, туђих власти.

Ако се тако што деси, па ми на врата закуцају истражитељи Волекс-а (European Union rule of Law mission in Vojvodina – нешто као Еулекс на КиМ) да би ме малко пропитивали због чега сам у својим текстовима 2012-те године угрожавао државност Војводине, сада одговарам да у Новом Саду и за такве покушаје имамо лека. Овде се каже: „Пушку па у Фрушку!“

Ипак се надам да до тога неће доћи, али када се према питањима од државног и националног значаја опходи са дужном пажњом (као што су нпр. власти Хрватске затрле свако семе потенцијалног територијалног прекрајања неисторијском организацијом државне територије), онда кукњава наших домаћих аутономаша на туђим телевизијама није ни комарац ни музика.

Међутим, уколико се стратешка питања решавају на дневно-политички начин, онда је сасвим сигурно и извесно да ће ХРТ имати још (и то много жешћих) укључења из Новог Сада, са само једном поруком и поуком: „Разбити Србију!“.

Аутор је адвокат и стални сарадник [Српског културног клуба](#)

[1] <http://www.youtube.com/watch?v=xxXFMymdfgU>

[2] <http://www.youtube.com/watch?v=alrhVo1WA78>